

Sophie de Koninck Munster

Groteletterboek

*Een nieuw jaar,
een nieuw leven*

Esmee de Wit is de enige van haar familie die studeert, en daardoor voelt ze zich anders. Als de studenten in opdracht van de universiteit de boekcollectie van een baron gaan catalogiseren, ontmoet Esmee een aantrekkelijke computerreparateur. Als medestudente Maud een oogje op de baron blijkt te hebben, ontdekt Esmee dat ze jaloers is, maar als de baron aangeeft interesse te hebben in Esmee, ontstaan er alleen nog maar meer problemen. Want hoe kun je een relatie opbouwen als je het idee hebt dat je in andere werelden leeft?

Over de auteur

Sophie de Koninck Munster groeide op in twee werelden. De ene helft van haar familie leefde in de Amsterdamse volksbuurt de Jordaan en van hen leerde ze te kerven als een viswijf. De andere helft van haar familie leefde in het chique Amsterdam-Zuid en door hen schoof ze in avondjapon aan bij banketten. De frictie die dat oplevert, is vaak terug te vinden in haar romans.

ISBN 978-94-6260-258-8

Sophie de Koninck Munster

*Een nieuw jaar,
een nieuw leven*

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een fictief verhaal. De personages en situaties in deze verhalen zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-258-8

NUR 344

© 2019 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam

Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel

www.uitgeverijderodetulp.nl

mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp

Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel

Auteur: Sophie de Koninck Munster

Dit boek is ook te verkrijgen als boek met een reguliere (kleine) letter. Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Esmee de Wit zat gebogen over een boek.

“Esmee?”

Esmee keek op.

“Weet jij wat hier staat?” Maud keek haar vragend aan en liet haar haar eigen boek zien.

Eigenlijk waren het geen boeken, maar handschriften: met de hand geschreven boeken uit de middeleeuwen.

Esmee keek naar wat Maud aanwees: een woord. Het was met de hand geschreven.

“Het lijkt of er ‘benen’ staat,” zei Maud, “maar dan zou de zin ‘gij zult benen’ worden, en dat klopt niet. Maar wat is het dan?”

Esmee tuurde naar het woord en zei dan:

“Volgens mij is het ‘beven’. Die letter die op een ‘u’ lijkt, is een ‘v’.”

“Natuurlijk! Dan klopt het wel.”

Esmee knikte.

Ze hadden college en waren bezig met het maken van een handschriftbeschrijving.

Alle studenten hadden van de docent, meneer Bansie, een boek gekregen dat in de middeleeuwen geschreven was. Vóór de uitvinding van de boekdrukkunst werden boeken namelijk met de hand geschreven.

Maud keek langs Esmee heen, naar

Sebastiaan, en gaf haar dan een knipoog.

Niet doen! vormde Esmee de woorden met haar mond zonder geluid te maken.

“Is er iets?” vroeg meneer Bansie die

het blijkbaar had opgevangen. “Is er een probleem?”

“Nee, hoor,” zei Esmee.

Sebastiaan keek op. Hij keek Esmee aan, die even glimlachte voor ze weer naar haar boek keek.

Maud keek omlaag, naar haar boek en

zei niets, maar even later keek ze weer naar Esmee, en dan weer langs haar, naar Sebastiaan, die naast Esmee zat. Maar die had niets door en was aan het schrijven.

Maud stootte Esmee aan, maar Esmee trok een gezicht waaruit bleek dat ze Mauds gedrag niet op prijs stelde.

“We zullen even pauze houden,” zei meneer Bansie. “Degenen die door willen werken, kunnen dat uiteraard doen.”

Maud borg haar handschrift op in de beschermdoos en stond op, net zoals een paar andere studenten.

“Kom je?” vroeg Maud aan Esmee.

Esmee borg het handschrift waarmee ze had gewerkt op en stond ook op.

Ze liepen langs Sebastiaan en Maud maakte een hoofdbeweging naar Sebastiaan en keek even om naar Esmee.

“Niet doen,” zei die en gaf haar een duw

zodat ze door zou lopen.

Maud proestte.

Ze verlieten het vertrek en eenmaal buiten zei Esmee: “Jij lacht ook overal om.”

“Dat is beter dan huilen.”

“Je lijkt wel een bakvis.”

“En wat is dat dan?”

“Je wilt boekwetenschapper worden en je weet niet eens wat een bakvis is?”

“Jij hebt meer gelezen dan ik.”

Ze hadden de garderobe bereikt waar hun kluisjes waren. Ze hadden geen jassen en dassen hoeven op te bergen die ochtend toen ze arriveerden, doordat het zulk warm weer was - uitzonderlijk voor de tijd van het jaar - maar ze mochten geen eten en drinken of tassen meenemen in de rest van het gebouw, dus dat borgen ze altijd op in een kluisje. Ze toetsten de code in die ervoor zorgde dat hun kluisjes opengingen en pakten er

een boterham uit. Nadat ze de kluisjes weer gesloten hadden, liepen ze achter elkaar door de draaideur naar buiten, naar de binnentuin van de universiteit.

“Het is nog steeds erg warm,” zei Maud.

“Kom, we gaan op een stoel zitten. Ik ben nu al moe.”

“Van die paar meter lopen?”

“Van de hitte. Wie had kunnen denken dat we eind september nog een hittegolf zouden krijgen?”

“Het is geen hittegolf.”

Ze liepen naar de stoelen toe. Er stonden er een stuk of wat in een bepaald patroon en je kon ze niet verschuiven omdat ze vastgeketend zaten aan de grond. De eerste keer dat Esmee daar had willen gaan zitten, had ze getracht de stoel te verschuiven om te ontdekken dat dat niet lukte.

Maud ging zitten en keek naar haar

boterham. “Het mag dan geen hittegolf zijn, maar het is bijna dertig graden. De lust om een boterham te eten, ontgaat je. Ik heb meer zin in een ijsje.”

“Die hebben ze hier niet.”

Er was een kantine, maar daar verkochten ze alleen warme en koude dranken en diverse soorten koeken en stukken taart.

Niet bepaald eten waar ze nu zin in hadden, hoewel een koud drankje er wel in zou gaan.

Maar in de kantine drankjes kopen kostte geld en zoveel geld had Esmee niet.

Esmee ging ook zitten en zette haar tanden in de boterham. Ook al was het dan warm, een boterham ging er wel in. Het was belegd door haar moeder, die altijd zuinig was met de kaas, maar er toch in slaagde om de kaas buiten de boterham te laten uitsteken. Ook nu staken er weer stukken kaas uit. Esmee probeerde ze terug te duwen, maar dat ging

niet omdat ze vastgeplakt zaten aan de boter.

“Maar wat is nou een bakvis?”

Esmee slikte de hap door en zei: “Een onvolwassen meisje dat alleen maar giebelt.”

Maud knikte bedachtzaam en zei: “Ja, aan die beschrijving voldoe ik wel.” Waarop ze moest lachen. Ze keek Esmee aan, boog zelfs naar haar toe en zei zachtjes: “Maar zag je Sebastiaan?”

“Ik zie hem de hele tijd uit mijn ooghoeken omdat hij naast me zit, dus wat denk je?”

“Ik denk dat hij erg aantrekkelijk is.”

“Ja, dat is waar.”

“Zijn ogen...” Maud zuchtte.

“En zijn haar... Het valt zo leuk in zijn nek. Het heeft een golf maar het zijn geen krulletjes.”

Maud knikte. “En zijn handen... Heb je die weleens gezien?”

“Vaak genoeg. Iedere week als we college

hebben.”

“Ik wilde wel dat we vaker college met hem hadden.”

“Hij volgt een ander studiepad.”

Ze volgden allemaal de master Boekwetenschap en Handschriftenkunde, maar niet iedereen volgde hetzelfde pad. Je had vier studiepaden. Esmee en Maud volgden het studiepad Middeleeuwen, terwijl Sebastiaan het basisstudiepad volgde. Sommige colleges kwamen overeen en dat was de reden dat ze eenmaal per week Sebastiaan zagen tijdens het vak Handschriftenkunde.

“Ja, dat weet ik,” zei Maud. “Nadat ik hem gezien had, had ik wel gewild dat ik ook het basistraject volgde. Zou ik nog kunnen wisselen?”

“Je kunt het vragen.”

Maud keek naar haar boterham en nam dan

een hap. Met volle mond zei ze: “Ik zou het best willen.”

Ze aten hun brood en dan zei Esmee: “Ik ga weer naar binnen.”

“Ja, het is hier te warm.”

Ze stonden op en gingen naar binnen.

“Heerlijk koel is het hier.”

Maud zei: “Je zou voor je lol weer naar buiten gaan, alleen maar om dan hier binnen de koelte te voelen.”

Ze volgden de colleges in het gebouw Bijzonder Collecties van de Universiteit van Amsterdam waar boeken, handschriften, tijdschriften en dergelijke bewaard werden in archieven. Omdat temperatuurverschillen funest waren voor alles wat er in de archieven bewaard werd, heerste er in het gebouw een constante temperatuur van achttien graden. Ook in de leeszaal, waar men op aanvraag archiefstukken in kon zien,

was het altijd achttien graden. Nu het buiten zo warm was, voelde de achttien graden die in het gebouw heerste, heel koel aan, bijna koud.

Ze bleven even staan bij de ingang naar de kantine toe, waar ook de ingang van de kluisjes was. Op de eerste etage waren er nog meer, grotere, kluisjes, maar zolang de kluisjes op de begane grond niet bezet waren, gebruikten ze deze. De plek was een strategisch punt, want van hieruit kon je zowel de ingang, als de kantine als de doorloop van het winkeltje naar de Regentenkamer zien. In de Regentenkamer hadden ze college.

Maud stootte Esmee aan.

Bij de kluisjes stond Sebastiaan. Esmee bedacht zich dat Maud wel erg onder de indruk moest zijn van Sebastiaan dat ze steeds zo overdreven reageerde. Esmee vond

Sebastiaan ook leuk, maar zij had niet de neiging om te giebelen en anderen aan te stoten. Gelukkig maar, want de kriebels in haar buik die ze voelde, waren al genoeg om mee om te moeten gaan.

Sebastiaan keek op en zag ze staan. Hij glimlachte en vroeg: “Hoe gaat het met de handschriften?”

“Goed,” zei Esmee. “Ik ben bezig met het omzetten van de tekst.” Dat hield in dat je de middeleeuwse letters, die er heel anders uit konden zien dan de hedendaagse letters, omzette in hedendaagse letters.

“Dan ben je al heel ver. Ik ben nog bezig met het beschrijven van het materiaal.”

“Dat heb ik nog niet gedaan.”

“Maar dat moesten we toch eerst doen?”

Dat was inderdaad waar. Ze hadden van meneer Bansie een handleiding gekregen hoe je een handschriftbeschrijving moest

maken. Het eerste wat je moest doen was de algemeenheden noteren: waar het bewaard werd en onder welk kenmerk, wat het voor soort handschrift was, zoals een gebedenboek, een religieus werk en dergelijke, uit welke tijd het was, of er illustraties in waren opgenomen, waar het vandaan kwam, dus uit welk land en, als je dat kon achterhalen, uit welke plaats of uit welk klooster — veel manuscripten kwamen in kloosters omdat de monniken immers konden lezen en schrijven — en van wat voor materiaal het gemaakt was. Pas later kwam dan het omzetten van de tekst. Maar Esmee was veel te nieuwsgierig geweest wat er stond om te kunnen wachten daarmee. Vandaar dat ze eerst begonnen was met de tekst.

“Ik ben ook al bezig met de tekst,” zei Maud.
“We werken achterstevoren,” zei Esmee. “Ik

wilde graag weten waar de tekst overgaat.”

“Ik ook,” zei Maud.

“Ik denk dat je dan beter in staat bent om de andere dingen te kunnen beschrijven,” zei Esmee.

Sebastiaan keek haar aan alsof hij niet begreep waar ze het over had en daarom voegde ze eraan toe: “Als je weet waar de tekst over gaat, bedoel ik.”

“Denk je?” Sebastiaan keek haar nog steeds onderzoekend aan. Dan deed hij de deur van zijn kluisje dicht en toetste zijn code in om zo het kluisje te sluiten.

“Dat was mijn idee. Of het werkt, weet ik niet.” Ze lachte.

Maud schoot ook in de lach, maar nogal overdreven.

Sebastiaan keek haar aan en zei: “Nou, ik zal het niet vertellen, hoor, dat jullie de handleiding niet volgen.”

Maud lachte weer alsof hij iets heel grappigs had gezegd.

Esmee vond Maud erg aardig, maar op zulke momenten wilde ze wel dat ze er niet naast stond. Ze hadden elkaar leren kennen op de introductie van de master en ze hadden het meteen goed met elkaar kunnen vinden.

Gelukkig zei Sebastiaan niets van Mauds lachsalvo, maar liep hij langs hen heen.

Maud keek hem bijna verwilderd na.

Eigenlijk begreep ze zelf niet waarom Sebastiaan zo'n rare invloed op haar had, maar het leek wel alsof ze het niet kon helpen. Ze liep hem achterna, alsof ze met een onzichtbaar touw aan hem vastzat.

Esmee keek haar even na en liep ze dan achterna, naar de Regentenkamer. Ze bedacht zich dat Maud eigenlijk eens een afspraakje moest hebben met Sebastiaan.

Dan kon ze zien of hij werkelijk zo leuk was

als ze dacht. Als hij tegen zou vallen, zou ze over hem heen zijn, en als hij de hele avond geweldig zou blijken te zijn, dan kon ze iets met hem beginnen. In beide gevallen zou het overdreven gedoe dan over zijn.

Hoofdstuk 2

Toen het college was afgelopen, en ze iedereen gedag had gezegd, haalde Esmee haar spullen uit het kluisje en liep naar de binnentuin. Daar stond haar fiets. Ze deed hem van het slot en stapte op. Het zadel was warm omdat de fiets de hele dag buiten in de zon had gestaan. Even later fietste ze de onderdoorgang door, groette de portier en kwam op de Oude Turfmarkt uit. De warmte was haar in de binnentuin al tegemoet gekomen, maar nu leek het nog wel warmer te zijn. De binnentuin was beslist koeler dan de stad. Verkeer en mensen waren overal zichtbaar en hoorbaar want het was het centrum van Amsterdam. Een tram klingelde voorbij, fietsers vlogen tussen het verkeer door en een paar voetgangers staken over zonder op te letten of het licht wel groen was voor hen. Esmee zocht haar weg door de

drukte, fietste de Vijzelstraat in en kwam via de Weteringschans in de Pijp terecht, waar ze was geboren en getogen, en waar ze nog steeds bij haar ouders woonde. Gelukkig niet driehoog achter, maar wel in een kleine woning in de Govert Flinckstraat op de eerste verdieping. De Pijp was vroeger een echte arbeidersbuurt geweest waar veel arme mensen woonden. Hoewel dat nu enigszins anders was en er veel studenten en yuppen woonden, was het karakter van de wijk hetzelfde gebleven. En er woonden nog steeds echte Amsterdammers die het soms niet zo heel breed hadden, maar die vond je overal in de stad.

Esmee zette haar fiets in een fietsenrek dat op de straat stond, zette de fiets op slot, pakte haar huissleutels uit haar tas en ging naar binnen. Ze beklom de trap tot de eerste etage en deed de deur open van hun woning.

“Hallo!” riep ze.

“Hallo! Ik ben in de keuken,” zei Annelies, haar moeder.

Ze liep naar de keuken. Haar moeder zat aan de keukentafel. De tafel paste net in de keuken. Twee kleine stoeltjes pasten er net naast. Er stond ook een krukje. Daar zat Rosa de poes op.

Esmee kustte haar moeder op de wang en gaf de poes een aai over haar bol. Dan zette ze haar tas op tafel.

“Nee, niet op tafel zetten,” zei Annelies. “Doe mij nou een lol. Ik wil de boel wel schoon houden.”

Esmee zette haar tas op de grond en ging zitten. Toen ze kind was geweest, had het stoeltje nog wel prettig gezeten, maar nu was ze er te groot voor geworden.

Annelies stond op en zei: “Wil je thee? Ik heb de thee al klaargezet. Ik moet alleen nog

water opschenken.”

“Lekker.”

Annelies pakte het theedoosje en schepte er met een theelepel thee uit. Esmee had weleens gezegd dat ze tegenwoordig ook theezakjes in de winkel hadden, maar daar wilde Annelies niets van weten. “Theezakjes zijn duur. Ze moeten de thee in zakjes stoppen en daar wordt de thee duurder van. En bovendien stoppen ze veel te veel thee in zo’n zakje. Je kunt wel vijf theepotten met thee zetten van één zakje thee! Ze doen het natuurlijk met opzet, zodat je er snel doorheen bent en weer nieuwe thee moet kopen. Daarom gebruik ik losse thee. Daarmee kun je het afmeten en dan gebruik je nooit te veel.”

Annelies schonk het water op dat ze even tevoren had gekookt in een ouderwetse fluitketel. Esmee had gezegd dat een

waterkoker veel handiger was, maar Annelies had daartegen ingebracht dat waterkokers op elektriciteit liepen en dat dat duurder was dan gas. En daarom gebruikte Annelies nog een fluitketel. Altijd moest er op het geld worden gelet en Annelies was daar erg goed in. De theepot zette ze op een theelichtje waarin ze al een waxinelichtje had gedaan dat ze nu aanstak. Ze pakte de koekjestrommel en zette die geopend op tafel neer. Ze zette er twee bekers naast. Daarna ging ze zitten. “Het moet even trekken,” zei ze, maar Esmee wist dat al.

Poes Rosa sprong van het krukje af en keek omhoog naar de tafel.

“Nee, er is niets voor jou te eten,” zei Annelies. “Je lust geen koekjes. En voor je gewone eten is het nog geen tijd.” Ze keek in de trommel en keek dan Esmee aan. “Wil je?” “Wat zijn er voor koekjes?”

“Biscuitjes.”

Esmee knikte en pakte een koekje. Ze knabbelde eraan. Ze was een keer bij Maud thuis geweest. Die woonde ook nog bij haar ouders, die op Prinseneiland woonden in een voormalig pakhuis. Dat was een koopwoning, maar niet eens zoveel groter dan de woning van Esmee’s ouders. Maar die ouders hadden blijkbaar geld, want toen ze daar thee hadden gedronken, hadden ze een doos tevoorschijn gehaald waar allemaal zakjes thee in zaten. Het bleken piramidevormige theezakjes te zijn met namen als Lentedauw, Zonnestrallen en Zoete vreugde. Ze wist zeker dat haar moeder steil achterover zou slaan van de prijs van slechts één zo’n zakje, maar Mauds ouders vonden dat soort dingen normaal. Bij de thee kreeg ze tompoezen geserveerd; niet eentje maar net zoveel als ze op kon! Ze hadden er een schaal vol van gehad en

Esmee wist zeker dat ze van de banketbakker kwamen, want ze zagen er anders uit dan de gewone tompoezen van de supermarkt.

Daarbij vergeleken staken de thee en biscuitje van haar eigen moeder er nogal sober tegen af. Annelies zou gezegd hebben, als Esmee haar verteld zou hebben hoe het eraan toeging bij Mauds ouders, dat sommigen het nu eenmaal breed hadden en het daarom ook breed konden laten hangen. Maar Esmee had het niet verteld. Het was niet dat ze zich schaamde, maar ze wist dat de financiële situatie van haar ouders niet al te best was en om haar moeder dan te vertellen hoe rijk anderen het hadden, vond ze niet nodig.

Tenslotte deden haar ouders al alles wat ze konden om haar te laten studeren.

Annelies bekeek de thee door het deksel op te lichten, besloot dat het donker genoeg was

en schonk thee in.

Rosa streek langs Esmee's benen en miauwde. Esmee boog zich voorover, aaide haar en zei: "Je lust geen biscuitje."

"Ik ben vandaag naar de Albert Cuyp geweest," zei Annelies. Dat was de markt. Die lag achter de straat waar zij woonden. "De marktlui mopperden weer. De omzet is weer minder."

"Marktlui klagen altijd."

"Niet altijd. Maar het zijn slechte tijden. Door de bouwput in de Ferdinand Bol voor de Noord/Zuidlijn komen er minder mensen naar dat deel."

De aanleg van de Noord/Zuidlijn zorgde al jarenlang voor veel overlast in verschillende delen van Amsterdam.

"Het is tuig van de richel," zei Annelies.

"Wie? De marktlui?" Esmee moest lachen om haar eigen grapje.

“Nee, natuurlijk niet. De hoge heren die bepaald hebben dat er een Noord/Zuidlijn moet komen. Het is gajes.” Dat betekende: geboefte.

Esmee knikte.

“Stelen kunnen ze heel goed,” zei Annelies.

“Stelen van de armen om het aan de rijken te geven.”

Esmee knikte weer.

“Maar de spruitjes waren in de aanbieding, dus dat is mooi,” zei Annelies.

“Het is bijna dertig graden! Het is geen spruitjesweer, hoor.”

“Ze waren in de aanbieding, dus dat eten we vanavond. En ik was ook nog even langs mevrouw Vos en mevrouw Smits, om hen ook spruitjes te brengen.”

Mevrouw Vos en mevrouw Smits waren twee oude vrouwtjes die alleen nog hun AOW hadden en verder niets, waardoor ze

vaak weinig te eten hadden. Bij mevrouw Vos was de AOW onlangs ook nog eens gekort. Het bleek dat ze te veel geld had ontvangen, maar dat wist ze uiteraard niet omdat ze ervan uitging dat de uitkerende instantie het netjes zou regelen en dat wat ze kreeg, van haar was. Dus had ze er verder niet bij stil gestaan, tot ze een brief had gekregen waarin stond dat ze iedere maand veertig euro gekort zou worden omdat ze te veel had gekregen. En dat vier maanden lang. Aangezien ze van veertig euro in de maand moest leven, hield dat in dat ze opeens geen geld meer had om eten te kopen. Ze moest naar de voedselbank en vertrouwen dat anderen haar wat te eten zouden geven. Annelies had altijd al mensen die het nog armer hadden dan zijzelf geholpen. En als je je bedacht dat zij gewoon nog te eten hadden iedere dag en in een warme woning konden

wonen in de winter omdat ze geld hadden voor gas en elektra, dan hadden ze het nog zo slecht niet, vergeleken bij sommige andere mensen.

“Hoe is het met hen?” vroeg Esmee.

“Z’n gangetje.”

Rosa miauwde weer.

Esmee zei: “Jij hebt het ook warm, is het niet?”

“Welnee, het is een kat. Die hebben het nooit warm. Ze heeft de hele dag in de zon gelegen.”

Esmee pakte haar beker thee op, maar zette deze snel weer neer. “Heet!”

“Als je maar lang genoeg wacht, wordt het vanzelf wel koud.”

“Ik zou wel ijsthee lusten.”

“Dan moet je het in de ijskast zetten.”

“We kunnen de thee die over is, in de ijskast zetten.”

“Ik denk niet dat je vader dat leuk vindt. Die houdt van warme thee.”

“Toch niet tijdens een hittegolf?”

“Vooral dan. Hij vindt dat het hem juist afkoelt. Iets met doorbloeding of zo. Op zijn werk drinkt hij dat ook altijd.”

Edwin was een betonvlechter. Hij zorgde ervoor dat het betonstaal op de bouwplaats in de juiste vorm werd gemaakt.

De deurbel klonk.

“Dat zal je zus zijn. Doe maar even open.”

Esmee stond op en liep naar de deur.

“Wel eerst vragen wie er is!” riep Annelies haar na.

“Jaha!” riep Esmee terug. Natuurlijk vroeg ze eerst via de intercom wie er was.

“Wie is daar?”

“Ikke,” zei Melissa, Esmee’s jongere zuster.

Esmee deed de deur open en even later kwam Melissa naar boven.

“Hè hè!” pufte ze. Ze gooide haar rugtas in de hoek van het halletje en zei: “Het is heet!”

“Er is warme thee voor je.”

“Bah. Is er geen ijsthee?”

“Natuurlijk is er geen ijsthee. Er is nooit ijsthee, dat weet je toch?”

“Dat wil papa niet. De onzin!” Melissa stampte naar de keuken en vroeg: “Waarom is er nooit ijsthee?”

“En jij ook hallo,” zei Annelies. “Ga zitten en doe alsof je thuis bent.”

“Hallo mama.”

Melissa wilde op het krukje gaan zitten, maar Annelies tikte op haar eigen wang en Melissa boog zich voorover en gaf haar moeder een kus op haar wang. Dan ging ze zitten.

“Waarom is er nooit ijsthee? Het is hartstikke heet!”

“Daar is de kraan met koud water,” zei Annelies.

“Nee,” zuchtte Melissa, “dan neem ik wel thee. Als ik nou eens ijsblokjes in de thee doe?”

“Je kunt er een biscuitje bij krijgen.”

Melissa zuchtte weer en pakte dan een biscuitje. Ze stak het in één keer in haar mond, kauwde er driftig op en slikte het dan door.

Annelies schonk thee voor haar in.

Esmee ging weer zitten en vroeg: “En hoe was het op school?”

“Saai. Afgrijselijk. Vreselijk. Ontzettend...”

Annelies zei: “Stop daar maar mee.” Als ze dat niet zou zeggen, zou Melissa rustig doorgaan met het opsommen hoe ze vond dat de school was.

Melissa haalde haar schouders op.

“Heb je veel geleerd?” vroeg Esmee.

“Nee, wat zou ik moeten leren?”

“Ik weet niet. Welke lessen had je?”

“Alleen maar stomme lessen.”

“Maar welke dan?”

“Hè, plaag haar niet zo,” zei Annelies. “Je weet dat ze niet dol is op school.”

“Ik vind school best leuk, maar alleen de lessen niet zo,” zei Melissa, en grinnikte.

“Hadden ze maar schaakles!” Melissa was dol op schaken en er bovendien erg goed in sinds ze het van haar opa Gerrit, de vader van Annelies, had geleerd. Omdat ze steeds won, had haar opa er uiteindelijk de brui aan gegeven — blijkbaar kon hij niet zo goed tegen zijn verlies — en toen had Melissa het Esmee geleerd, die er ook goed in bleek te zijn. Zo goed zelfs dat het haar af en toe lukte om Melissa te verslaan. Maar daar waar Melissa het leuk bleef vinden, verloor Esmee na verloop van tijd haar interesse.

“Nog maar een paar jaar,” zei Annelies, “dan ben je ervan af.”

“Dat kun je naar de universiteit,” zei Esmee half gekscherend, half serieus.

Melissa keek haar verschrikt aan. “Doe even normaal! Ik ga niet naar de universiteit!”

“Naar een schaakuniversiteit dan?”

Melissa antwoordde niet, maar Esmee zag dat haar dat wel trok. Niet de universiteit, maar wel het schaken.

“Dat kan ook helemaal niet met jouw diploma,” zei Annelies, “dus maak je maar niet druk.”

“Dan moet zij stoppen met zulke stomme dingen zeggen.”

Esmee zweeg. Dat zij naar de universiteit was gegaan om daar Kunst- en Cultuurwetenschappen te studeren was een uitzondering geweest. Niemand anders in de familie had dergelijke ambities, zeker Melissa niet. Ondanks dat Esmee dat wel wist, probeerde ze zo nu en dan toch nog om

de interesse daarvoor aan te wakkeren. Soms was het eenzaam om de enige te zijn die een universitaire studie volgde. Haar twee oudere broers, Danny en Joey, en haar oudere zuster Nina, die allang het huis uit waren, waren na het vmbo gaan werken. Danny, de oudste, was isolatiemonteur en woonde samen met de moeder van zijn zoontje. Joey werkte in een snackbar en woonde samen met de dochter van de eigenaar van de snackbar. Nina had op haar achttiende een kind gekregen, op haar negentiende nog een kind van een ander man, en woonde inmiddels samen met de vader van het tweede kind. Ze hadden beiden een uitkering. Hoewel Esmee haar twee nichtjes erg lief vond, was dat geen leven dat ze voor zichzelf wilde. En dat Danny niet eens getrouwd was met de moeder van zijn zoontje, kon ze ook niet bevatten. Waarom zou je dat niet willen?

Waarom zou je niet willen trouwen met de moeder van je kind? Dergelijke dingen begreep ze niet van hen. En zij begrepen niet van haar dat ze per se naar het vwo had gewild en daarna per se naar de universiteit. Hoewel ze hun zusje was, bekeken ze haar soms alsof ze niet bij de familie behoorde. Alsof ze er per ongeluk was beland. Esmee had weleens gedacht dat ze inderdaad per ongeluk in deze familie was beland. Dat ze een buitenechtelijk kind was; dat haar vader niet haar vader was. Of dat ze geadopteerd was. Want waarom was zij zo anders dan haar broers en zusters? Ze wist het niet. Ze wist alleen dat ze absoluut naar de universiteit had gewild. Dat hadden ze maar raar gevonden. Ze had er zelfs woorden over gehad met Nina, die het belachelijk vond dat ze het zo hoog in de bol had. En Nina had gezegd dat ze verkeerd

terecht zou komen. Maar Esmee had het toch doorgezet, dat vwo en die universiteit. Wat er later gebeuren zou, zou ze dan wel zien. Misschien zou ze wel vervreemden van haar familie, of misschien zouden ze eindelijk inzien dat dit echt was wat ze wilde. Ze had nog een tijd de hoop gehad dat Melissa anders zou zijn, dat Melissa meer op haar, Esmee, zou lijken, maar die hoop leek ijdel. Gelukkig was Maud er, en gelukkig waren er de andere studenten. Sinds ze met haar bacheloropleiding was begonnen, had ze eindelijk mensen ontmoet met wie ze het over andere dingen kon hebben dan soapseries en wat er op Facebook stond. Niet dat ze soapseries en Facebook niet leuk vond, maar ze vond méér leuk. Daar waar haar familie alleen maar soapseries en Facebook leuk vond, vond zij andere dingen ook leuk. En op de universiteit had ze eindelijk het

idee gehad dat ze niet alleen was; dat er nog meer mensen waren zoals zij, die studeren leuk vonden en die een gesprek op niveau konden voeren. De medestudenten van de bacheloropleiding zag ze niet meer omdat ze allemaal een andere kant op waren gegaan, maar gelukkig waren de studenten in de masteropleiding ook allemaal prettig om mee om te gaan. Met Maud had ze het meteen goed kunnen vinden. En sommige, zoals Sebastiaan, waren nog knap ook! Wat haar eraan deed herinneren wat ze zich bedacht had die middag, over Maud en Sebastiaan...

“Mag ik nog een koekje?” vroeg Melissa.

“Nee,” zei Annelies. “Eentje is genoeg. Zometeen lust je je eten niet meer.”

“Wat eten we dan?”

“Spruitjes,” zei Esmee.

“In de zomer?”

“Het is herfst.”

“Nou ja... Maar het is zo warm, dan hoef ik geen spruitjes.”

“Ze waren in de reclame,” zei Annelies. Ze stond op en zei: “Nog even en dan komt jullie vader thuis en die wil een warm prakkie hebben, dus Esmee, jij kunt de spruitjes schoonmaken en dan kan Melissa aardappels schillen.”

“Het maakt me niet of ze in de reclame waren of niet,” zei Melissa. “Ik hoef ze niet.”

“Dan niet,” zei Annelies. “Als je maar niet vanavond zegt dat je honger hebt, want dan krijg je niks. Ook geen boterham. Het geld groeit me niet op de rug.”

En daarmee was het hoofdstuk spruitjes afgesloten.

Hoofdstuk 3

De week erna, toen ze weer Handschriftenkunde hadden en Esmee weer tussen Maud en Sebastiaan in zat, gedroeg Maud zich weer als een bakvis. Ze keek naar Sebastiaan en giechelde en stootte Esmee dan aan.

En het leek erop alsof Sebastiaan iets doorkreeg, want hij keek een paar keer naar Esmee en glimlachte dan. Ze glimlachte terug, en zag dat zijn ogen pretlichtjes hadden. Ze waren lichtblauw, neigend naar grijs. Blijkbaar staaarde ze hem te lang aan, want zijn lach werd breder en hij gaf haar een knipoog. Ze voelde een kleur opkomen en boog zich weer over haar handschrift heen.

Ze werkten verder, maar in de pauze zei Maud: “Ik ga even naar het toilet.”

Esmee knikte, en keek naar Sebastiaan, die de trap opliep. Die leidde naar de eerste etage waar de leeszaal lag, en waar ook diverse boekencollecties waren.

Esmee liep hem achterna. Als ze hem alleen kon spreken, kon ze uitleggen waarom Maud steeds zo giebelde, en dan kon ze ook voorstellen dat Maud en hij eens een keer samen uit moesten gaan.

Ze bereikten de leeszaal, maar Sebastiaan liep verder, langs de twee oude drukpersen die er stonden naar de achterzijde waar allemaal boekenkasten stonden waartussen smalle paadjes waren. Hij sloeg af bij een van de paadjes en verdween tussen de boekenkasten. Ze volgde hem en keek dan om het hoekje. Daar stond Sebastiaan en hij keek haar aan. Toen ze hem zag, realiseerde ze zich dat hij blijkbaar had geweten dat ze achter hem aan had gelopen, maar voor ze iets had kunnen

zeggen, klemde hij zijn armen rond haar middel en trok haar naar zich toe. Hij drukte zijn lippen op haar mond en omdat ze verrast was en omdat hij de lucht uit haar longen had gedrukt door zijn plotselinge actie, opende ze haar mond. Hij vatte dat verkeerd op en verhevigde zijn zoen.

Ze probeerde zich te bevrijden uit zijn omhelzing, maar hij was sterk en begreep haar bedoeling niet of merkte het niet door zijn plotseling opvlammende hartstocht.

“Daar ben je!” klonk achter haar Mauds stem.

“Heb je...” Het stilzwijgen was abrupt en meteen begreep Esmee hoe dit eruit moest zien voor Maud. Ze probeerde met nog meer kracht zich te bevrijden, maar toen dat niet lukte, hief ze haar vinger en prikte in zijn oog.

“Auw!” riep hij. Hij liet haar los en greep naar zijn oog.

Esmee bleef echter niet staan kijken, maar draaide zich om. Maud was weg. Ze keek om de boekenkast heen en zag haar nog net de deur opentrekken die naar de trap leidde. Ze rende achter haar aan, maar toen ze zag hoe de mensen in de leeszaal keken, verminderde ze haar vaart zodat ze liep.

Ze bereikte de deur, deed deze open, maar zag Maud nergens. Ze holde de trap af en keek om zich heen. Ze zag Maud nog steeds nergens. Ze liep de kantine door, keek op het toilet en daarna in de Regentenkamer waar ze college hadden, maar ze was nergens te zien. Ze zag wel dat haar spullen nog in de Regentenkamer lagen. Ze liep de binnentuin in en keek rond, maar ze zag geen Maud.

Ze liep het gebouw weer in en liep door de gang naar de ingang. Eenmaal buiten keek ze rond, maar ook daar was geen Maud te zien. Ze zuchtte. Dan liep ze terug en ging in de

kantine zitten. Wat vervelend! En hoe kwam Sebastiaan erbij om dat te doen? Ze had nooit aanleiding ergens toe gegeven. Maud zou vreselijk kwaad zijn en ook verdrietig natuurlijk. En dat terwijl ze een heel ander idee had gehad toen ze Sebastiaan was gevolgd! Ze had hem willen zeggen dat Maud hem leuk vond, maar waarom ze hem volgde, had hij helemaal verkeerd opgevat.

Ze zag dat hij de trap afkwam en naar haar toeliep. Hij ging tegenover haar zitten en vroeg: “Waar was dat nou voor nodig?”

Ze keek naar zijn oog. Het oogwit zag rood.

“Hoe is het met je oog?”

“Dat gaat wel.”

“Het spijt me dat ik in je oog prikte, maar dan had je me maar los moeten laten! Merkte je niet dat ik trachtte me te bevrijden?”

“Deed je dat dan?”

“Ja. Tenminste, dat probeerde ik. Maar jij

ging maar door.” Ze veegde met haar hand over haar mond.

Zijn gezicht betrok. Hij zag eruit als een geslagen hond. Hij werd zelfs bleek. “Ik had geen idee... Ik... Wat erg. Dat spijt me vreselijk. Ik weet niet wat ik zeggen moet. Ik dacht dat jij het ook wilde. Ik dacht dat je me daarom volgde. Voor de pauze keek je me steeds aan en dan glimlachte je. En de laatste keer keek je me zolang aan dat ik dacht...”

Hij schudde zijn hoofd. “Ik weet niet wat te zeggen behalve dan dat ik het heel erg vind dat dat gebeurd is.”

“Je weet anders genoeg te zeggen.” Ze probeerde een glimlach. Het was wel duidelijk dat het niet zijn bedoeling was geweest haar iets tegen haar zin te laten doen. Het was een misverstand.

Hij trok zijn ene mondhoek op en zei: “Ja, maar niet de goede dingen. Dit is me nog

nooit overkomen. Ik dacht echt...”

Ze legde een hand op zijn arm en zei: “Het is goed. Laten we het er niet meer over hebben. Het was een misverstand.”

“Dank je wel voor je begrip.” Hij keek haar aan met weer van die pretlichtjes in zijn ogen.

Ze keek terug en even zeiden ze geen van beiden wat. Het kijken naar hem en het voelen van zijn warme, zelfs klamme, huid onder haar hand, zorgde ervoor dat ze haar blik afwendde en haar hand terugtrok want ze voelde die vlinders weer in haar buik.

Hij wreef over zijn voorhoofd en zei: “Het is nog steeds erg warm.”

“En dat voor deze tijd van het jaar. Het is al officieel herfst.”

Hij knikte. Dan vroeg hij: “Waarom volgde je me eigenlijk? Of moest je gewoon daar zijn? Ik wilde even een artikel opzoeken in de

map voor een ander vak.”

“Ik volgde je wel, maar niet om die reden. Ik wilde het met je hebben over Maud.”

“Wat is er dan met haar?”

“Nu is ze weg. Ik weet niet waar ze is. Haar spullen liggen er nog, maar ik kan haar nergens vinden. Ik wilde zeggen dat...”

“Hoezo is ze weg? Is er iets gebeurd dan?”

“Nou, ja... eigenlijk wel. Maar niets ernstigs. Of eigenlijk wel, voor haar dan... Het zit zo: ze vindt je leuk. Daarom giebelt ze zoveel. En daarom kijkt ze steeds naar je.”

“Werkelijk? Dat is me nooit opgevallen. Ik zag wel dat jij steeds naar me keek.”

“Dat was dus omdat zij me steeds aanstootte. Om jou.”

“Werkelijk?”

“Ja. En ik wilde dat dus zeggen tegen je, en je vragen of je haar niet misschien een keer mee uit wilt nemen.”

Hij trok zijn wenkbrauwen op.

“Ik word af en toe helemaal naar van haar. Ze kan zich niet meer normaal gedragen als ze jou ziet. Dus ik dacht... Als ze nou eens uitgaat met je, dan kan ze je van dichtbij meemaken en dan... Nou, ja, dan moeten jullie het zelf maar zien.” Ze moest zich bedwingen om op haar lip te bijten omdat ze het wel erg stom vond klinken zoals ze dat gezegd had. Zo hakkend. En tegelijkertijd voelde ze zich prettig omdat hij haar aankeek met een blik waaruit sprak dat hij niet zoveel zin had om met Maud uit te gaan. Het was verwarrend, maar ze wist zeker dat ze er goed aan had gedaan om hem het te vertellen.

Hij humde en dan zei hij: “Ik wil haar wel mee uitvragen, als ik jou daar een plezier mee doe.”

Ze overdacht dat en zei dan: “Ja, daar zou je

mij een plezier mee doen. Want wij hebben haar zojuist veel pijn gedaan.” Zodra ze ‘wij’ had gezegd, was het opeens alsof ze op de een of andere manier bij elkaar hoorden. En blijkbaar dacht hij daar net zo over, want hij glimlacht breeduit en zei: “Ja, dat hebben we inderdaad gedaan. Maar niet met opzet natuurlijk. Goed, ik vraag haar mee uit, maar op één voorwaarde.”

“En dat is?”

“Dat je ook een keer met mij uitgaat.”

“Ik? Waarom?”

“Zodat ik het goed kan maken voor vandaag.”

Dat vond ze aardig van hem, en daarom knikte ze instemmend.